

[Poul Hansen (Kalundborg).]

Det er muligt, at nogle kun kan se en ny storkrig eller i det mindste en vedvarende kold krig som Atlantpagtens perspektiver. Men der findes også en anden mulighed, og det er til den, vi sætter vort håb. Når det viser sig, som det viste sig ved Berlinblokaden og nu sidst i Korea, at bjørnen får klørne klippet, når den stikker labben for langt frem, når det i det hele taget bliver klart, at aggression ikke betaler sig eller rent ud bliver umulig, ja, så er der håb om at nå frem til en afspænding og til en tilstand, hvor øst og vest kan leve fordrageligt med hinanden og kappestriden kan udspille sig på et fredeligt plan.

Derfor er det militære forsvarsberedskab og samarbejdet herom ikke tilstrækkeligt, og det er da heller ikke sådan, at vi kun kender den form for samarbejde. Det er stadig på sin plads at minde om, at De Forenede Stater i 1947 tilbød støtte til Europas økonomiske genopbygning under forudsætning af, at de europæiske lande selv indgik i et samarbejde herom. Dette samarbejde kom i stand og har sin meget væsentlige del af æren for den hastigt fremadskridende genopbygning. Det er også rimeligt at nævne, at både De Forenede Nationers økonomiske og sociale råd og Europarådets rådgivende forsamling i denne sommer har vedtaget beslutninger om fuld beskæftigelse. De medfører naturligvis ikke, at der fra nu af råder fuld beskæftigelse i alle lande, men det har sin store betydning, at så væsentlige internationale forsamlinger har givet den fulde beskæftigelses politik deres blå stempel.

Vi må nemlig i den vestlige verden se til, at vore lande er værd for mennesker at leve i, ikke alene fordi de er frie og demokratiske, men også fordi de kan byde en høj levestandard og social tryghed. Kun derved kan vi vinde i kappestriden.

Deri ligger en forpligtelse, som ikke alene gælder det enkelte land og samarbejdet mellem de vestlige lande selv. Den må også tages op i forholdet til de såkaldt underudviklede områder, således som det allerede er ved at ske gennem De Forenede Nationer. Da vi her i rigsdagen i august vedtog den ekstraordinære forsvarsbevilling, gjorde vi det bl. a. under indtryk af FN-styrkernes hårde forsvarskamp mod det væbnede kommunistiske angreb i Sydkorea. I dag synes dette angreb at være afvist, og det kan vi naturligvis være tilfredse med. Men hvor kampen bølgede, ligger nu et ødelagt land, der skal genopbygges, og en nødstedt befolkning, som skal hjælpes

til frie og trygge sociale vilkår. I mange andre områder både i Østen og andre steder lever millioner af mennesker et meget fattigt og ufrit liv. Overfor dem har den vestlige verden forpligtelser, som må opfyldes, og gamle forsyndelser at sone, hvis ikke disse millioner skal hildes i den forestilling, at kommunismen er vejen til en bedre fremtid.

Inden jeg forlader de udenrigspolitiske emner, har jeg en enkelt bemærkning om Sydslesvigs spørgsmålet, idet jeg iøvrigt på mit partis vegne helt kan slutte mig til, hvad den højtærede statsminister sagde om dette spørgsmål i sin tale ved rigsdagens åbning. Sydslesvigs spørgsmålet blev nok omtalt under valgkampen, men gav — såvidt jeg kunne følge med — ikke anledning til egentlig strid. Det vil jeg gerne fremhæve som et gode. Jo mindre vi herhjemme strides om denne sag, og jo mere vi forener os i et støttearbejde indenfor de rammer, der er anvist i fælleserklæringen af 29. juni 1949, des bedre for arbejdet også i Sydslesvig. Derfor beklager jeg også de beskyldninger mod statsministeren, som fra en enkelt — ikke politisk — side blev bragt til torvs, og hvorefter ministeren skulle have truffet visse underhåndsaftaler vedrørende Sydslesvig med det tyske socialdemokrati. Beskyldningerne var naturligvis usande, og episoden blev hurtigt overstået. Men den efterlader den beklemmende følelse, at der altså stadig er visse ultraaktivister, som kun mener at kunne arbejde for Sydslesvig, når de samtidig kan smæde statsministeren. Deres hovedvidne var endog den for sin antidanske indstilling kendte dr. Schenck. Den uvane skulle de folk lægge af. Den giver ingen god luft omkring Sydslesvigsagen.

Også de bemærkninger, som den højtærede statsminister fremsatte i åbnings-talen om det igangværende reformarbejde i Grønland, kan jeg ganske tilslutte mig. Jeg troede ærligt talt, at der i Danmark var fuld enighed om at fremme dette hårdt tiltrængte arbejde mest muligt, men ikke desto mindre har jeg i enkelte blade set nogle syrlige bemærkninger om de udgifter, reformerne medfører. Det er en selvfølge, at der her som overalt skal disponeres økonomisk forsvarligt, men jeg tror dog, at vi skal vogte os for at være påholdende. Det vil klæde os at vise storsind overfor den grønlandske befolkning, og det skulle være så meget lettere for os, som denne befolkning altid har været trofast overfor Danmark og ønsker at bevare og udbygge den århundredgamle forbindelse.